

ПРО АМУРА І ТИМУРА

До тигра у вольєр козла пустили,
Щоб став обідом свіжим хижаку,
Від здивування потім рот розкрили,
Не вірилось в історію таку.

Амур, так звали тигра, подивився
І далі ліг собі відпочивать,
А поряд і Тимур наш уместився
(З тих пір козла так стали називать).

Не з'їв Амур Тимура і потому,
Ба, навіть подружилися вони,
Вольєр вважати стали спільним домом,
І грілися, спиною до спини.

Ходили часто вдвох вони гуляти,
І сіллю, для Тимура апетит
Яка будила, і Амур став гратись,
Вона ж йому, як дурню реквізит.

Щодалі, то все більше дивувало:
Як сніг посипав, виштовхав Тимур
Амура, бачте місця йому мало:
– Погрійся, друже, серед кучугур.

Чи дорожив той дружбою, не знаєм,

Але й не огризнувся до козла,
Казав один: що маємо, те й маєм.
До чого тигра дружба довела!

Коли такому станеш потакати,
Забувши і про власну гідність сам,
Тоді листочки із кущів щипати
Прийдеться, що призначені козлам.

Козли не дуже розумом багаті,
Але не так важлива ця деталь,
Для успіху нахабність треба мати,
Не зайва й тигру отака мораль.

Дата написання вірша: 2021-01-08